

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci navrhovatelky **PhDr. V. B.**, zastoupené JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Praha 4, Za Zelenou liškou 967, proti odpůrci **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti společnosti **BLOOMING, a. s.**, se sídlem Praha 2, Moravská 1687/34, zastoupené Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15, v řízení o kasačních stížnostech odpůrce a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2014, č. j. 8 A 119/2014 - 30,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2014, č. j. 8 A 119/2014 - 30, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Navrhovatelka se svým návrhem domáhala zrušení úpravy směrné části Územního plánu hl. města Prahy, provedené dne 27. 7. 2011, pod č. U 0994/2011, s názvem „*Úprava směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy*“ (dále též jen „úprava územního plánu“). Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2014, č. j. 8 A 119/2014 - 30, byla tato úprava územního plánu (jakožto opatření obecné povahy) zrušena a věc byla odpůrci vrácena k dalšímu řízení.

Městský soud v odůvodnění rozsudku nejprve konstatoval, že Územní plán hl. m. Prahy byl schválen dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05 zastupitelstva hlavního města Prahy, ve znění změny Z 1000/00, vydané opatřením obecné povahy č. 6/2009, účinné od 12. 11. 2009. Dále uvedl, že dne 1. 4. 2011 předložila společnost BLOOMING, s. r. o. (dále též jen „osoba zúčastněná na řízení“), u Úřadu městské části Praha 12 žádost o úpravu územního plánu, za účelem realizace projektu „*Bytového domu Vazovova*“ (dále též jen „projekt“ nebo „bytový dům“), zpracovaného společností C.A.I.S. architekti, s. r. o., který měl být umístěn na pozemcích parc. č. 4400/583, 4423/5 a 4423/9 v k. ú. Modřany. Městská část Praha 12 nejprve usnesením č. 15.01.11 ze dne 17. 5. 2011 vzala na vědomí objemovou studii bytového domu a souhlasila s úpravou kódu míry využití území na dotčených pozemcích, požadovala

ovšem zachovat výši objektu podle okolní zástavby, zvýšit počet parkovacích míst, pro vedení staveništní dopravy využít bývalou komunikaci situovanou severně od stavby a seznámit s projektem obyvatele okolních domů. Dne 22. 7. 2011 souhlasila Městská část Praha 12 se změnou kódu využití území „C“ na kód míry využití území „G“, ke změně kódu využití území se v červnu a červenci roku 2011 kladně vyjádřil také Odbor ochrany prostředí a Útvar rozvoje hl. m. Prahy. V návaznosti na to pak odpůrce rozhodl o úpravě směrné části územního plánu „rozhodnutím“ ze dne 27. 7. 2011, č. U 0994/2011.

Svou pozornost městský soud nejprve soustředil na otázku, zda byla navrhovatelka osobou oprávněnou k podání návrhu. Nahlédnutím do katastru nemovitostí ověřil, že navrhovatelka je vlastníkem bytové jednotky č. 2321/6 v bytovém domě v ulici Vazovova, s podílem na společných částech bytového domu č. p. 2311, 2312 a 2313 a pozemcích parc. č. 4400/114, 4400/115 a 4400/116 v k. ú. Modřany, zapsaných na LV č. 8116 u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu. Jelikož se tyto nemovitosti nacházejí v těsné blízkosti pozemků dotčených úpravou územního plánu, jevil se městskému soudu jako opodstatněný navrhovatelkou tvrzený zásah do jejích práv, spočívající v nutnosti strpět případnou realizaci projektu osoby zúčastněné na řízení, která je podmíněna právě provedením předmětné úpravy územního plánu. Vycházel přitom ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116 (rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>), v němž se mj. uvádí, že aktivní procesní legitimace je dána i pouhou hrozbou (pravděpodobností) realizace plánem vytčeného cíle, dopadají-li jeho důsledky do práv navrhovatele, bez ohledu na to, zda k takovému cíli v budoucnu skutečně dojde. Současně, s odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116, městský soud konstatoval, že procesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejících přijetí opatření obecné povahy může být způsobena různými faktory, jejichž význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu.

Poté se městský soud zabýval charakterem napadeného správního aktu a rozsahem, v jakém jej lze přezkoumat. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, dovodil, že napadená úprava územního plánu je svou povahou opatřením obecné povahy, neboť pro určení, zda je správní akt opatřením obecné povahy, je třeba zkoumat nejen jeho formální stránku, ale rovněž jeho stránku materiální (obsah). V konkrétní rovině vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116, z něhož ve svém rozsudku citoval obsáhlé pasáže. Mj. uvedl, že „*index podlažní plochy*“ (dále jen „*IPP*“) vyjadřuje intenzitu využití území (například z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury, atp.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Pojmu *IPP*, užitému v územním plánu statutárního města Brna ve věci sp. zn. 1 Aos 2/2013, přitom odpovídá termín „*kód využití území*“, užívaný v Územním plánu hlavního města Prahy; mírou využití území se v tomto případě rozumí stanovení maximálních koeficientů zastavěných ploch, hrubých podlažních ploch, maximálního počtu nadzemních podlaží a minimálního koeficientu zeleně vzhledem k ploše území. Míra využití území ovlivňuje, jak velká stavba s jakou podlažní plochou může být v daném území umístěna. Zvýší-li se tedy koeficient podlažní plochy/míra využití území, znamená to, že předmětná plocha může být zastavěna hustěji, popřípadě stavbami vyššími, než je dosud předpokládáno. Změnu využití území je podle ustálené judikatury nutno považovat za obecný regulativ prostorového uspořádání konkrétního území, jehož vymezení je závazné. Nelze ho vyhradit směrné části územního plánu a měnit pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem, iniciovaným individuálně podanou žádostí. Sama skutečnost, že je změna míry využití území nesprávně zařazena do směrné části územního plánu, nemění nic na tom, že musí být obsažena v závazné části územního plánu. Proto je v těchto případech nutno postupovat podle § 188 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého mohou být závazné části územního plánu

pokračování

měněny pouze způsobem v něm popsáním, tedy formou opatření obecné povahy. Městský soud na základě výše uvedeného uzavřel, že i v Územním plánu hl. m. Prahy měl být kód využití území součástí jeho závazné části, nikoli části směrné. Změna územního plánu proto měla proběhnout procesem stanoveným pro vydání opatření obecné povahy, mj. se zachováním procesních práv vlastníků okolních pozemků a staveb na nich. Z těchto důvodů nahlížel městský soud na napadenou úpravu územního plánu jako na opatření obecné povahy v materiálním smyslu.

Při samotném přezkumu tohoto opatření pak městský soud aplikoval algoritmus, který v minulosti vymezil Nejvyšší správní soud v naposledy citovaném rozsudku a který spočívá v pěti na sebe navazujících krocích; první tři mají povahu formálního přezkumu (týkají se pravomoci a působnosti správního orgánu a dodržení zákonem stanoveného postupu při vydání opatření obecné povahy), a zbývající dva povahu materiální (v jejich rámci se zkoumá případný rozpor se zákonem a proporcionalita užití právní regulace). V souzené věci usoudil, že první dvě podmínky pro vydání opatření obecné povahy lze považovat za splněné. Pokud však jde o třetí krok popsaného algoritmu, dospěl městský soud k závěru, že postup odpůrce nedostojí pravidlům zakotveným v ustanovení § 188 odst. 3 věta první zákona č. 186/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), respektive § 171 odst. 1 a 2 a § 172 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Odpůrce totiž sice oslovil některé dotčené správní orgány, nedostal však pokynu Rady městské části Prahy 12, obsaženému v usnesení č. 15.01.11 ze dne 17. 5. 2011 k objemové studii objektu, podle něhož musí být s projektem seznámeni obyvatelé okolních domů. Nebyla tedy při jeho vydání dodržena pravidla zakotvená v § 171 an. správního řádu (zveřejnění a projednání s veřejností); v rozporu s požadavky § 173 odst. 1 téhož zákona neobsahuje předmětné opatření obecné povahy ani řádné odůvodnění.

Proti tomuto rozsudku brojí odpůrce a osoba zúčastněná na řízení (dále též jen „stěžovatel“) kasačními stížnostmi.

Odpůrce se ve své kasační stížnosti dovolává stížnostních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zpochybňuje především aktivní legitimaci navrhovatelky k podání návrhu, neboť ta své obavy z dotčení či porušení svých vlastnických práv nijak blíže nekonkretizuje. Dle názoru odpůrce mohou být případná omezení, k nimž dochází v průběhu výstavby, předmětem navazujících řízení o umístění stavby a stavebního řízení, nikoli ale řízení o úpravě územního plánu. Samotnou úpravou územního plánu totiž nebyla do území žádná stavba umístěna, ani nedošlo ke změně funkčního využití území. K podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je aktivně legitimován pouze ten, kdo nejen tvrdí, ale i prokáže zkrácení na svých právech, přičemž obě tyto podmínky musí být splněny kumulativně. V této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 - 23, a ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 - 432, z nichž vyplývá, že zákonný požadavek dotčení na právech vychází z premisy, že možnost podat návrh na zrušení opatření obecné povahy je primárně procesním prostředkem ochrany proti výslednému aktu, nikoli proti procesu jeho přijímání. Proto teprve poté, až bude najisto postaveno, že došlo k zásahu do hmotných práv navrhovatelky, se lze zabývat i zákonností procedury přijetí opatření. Ačkoli si je odpůrce vědom, že uvedené rozsudky již byly překonány usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116, přesto se domnívá, že v době projednávání a vyhlášení přezkoumávaného opatření (úpravy územního plánu) plně platily, a tedy nelze odpůrci vyčítat, že se jimi řídil a v souladu s nimi postupoval. Odpůrce doplňuje, že ve věcně obdobném případě požádal nadřízený orgán (Ministerstvo pro místní rozvoj) o součinnost a ten (přestože si byl vědom, že nemůže zasahovat do pravomoci vyhrazené soudům) neshledal v rozhodování odpůrce rozpor se zákonem.

Další série stížnostních námitek se týká aplikace závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116. Odpůrce se domnívá, že se městský soud jeho aplikací dopustil retroaktivity právního výkladu, neboť právní názor, že kód míry využití území má být součástí závazné (nikoli směrné) části územního plánu, a proto jeho změna musí proběhnout procesem stanoveným pro vydání opatření obecné povahy, byl přijat teprve v roce 2013, tedy po zhruba dvou letech od projednání a přijetí úpravy územního plánu. Jinými slovy, při projednání úpravy územního plánu postupoval odpůrce ve shodě s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 - 23, a ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 - 432, neboť v rozhodné době žádný jiný názor na danou problematiku k dispozici nebyl. Ostatně i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. I. ÚS 3061/11 (všechny nálezy jsou dostupné z <http://nalus.usoud.cz>), konstatoval, že při interpretaci příslušných projevů vůle by obecné soudy měly zohlednit i stav právní nauky a judikatury v době vzniku posuzovaného právního úkonu. Postup městského soudu je proto v rozporu s právní logikou a vede ke značné právní nejistotě, neboť jakékoli jednání může být v budoucnu zpochybněno novými výklady právních předpisů. Městský soud navíc ustrnul na převzetí zdůvodnění výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu a nevypořádal další námítky odpůrce proti tvrzením navrhovatelky (zejména, pokud jde o její aktivní legitimaci). Z uvedeného důvodu má odpůrce za to, že odůvodnění napadeného rozsudku trpí také nepřezkoumatelností. Závěrem vyslovuje odpůrce podezření, že účel a cíl návrhu je zjevně šikanózní, protože byl k soudu podán posledního dne tříleté lhůty. Ze všech výše uvedených důvodů odpůrce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému rozhodnutí.

Proti napadenému rozsudku podala kasační stížnost rovněž osoba zúčastněná na řízení, a to s odvoláním na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. V úvodu této kasační stížnosti předeslala, že je jako vlastník pozemků parc. č. 4400/583, 4423/5 a 4423/9 v k. ú. Modřany primárně dotčena zrušením úpravy územního plánu, neboť na těchto pozemcích plánuje výstavbu developerského souboru obytných domů – projektu „*Bytový dům Vazovova*“. Opírá se o příslušné znění zákona i konstantní judikaturu, provedla již za účelem započetí projektu počáteční investice, které městský soud napadeným rozsudkem zmařil.

Osoba zúčastněná na řízení především namítá, že ji městský soud sice (jakožto výlučného vlastníka dotčených pozemků) označil za osobu zúčastněnou na řízení, avšak z této pozice s ní nejednal. Za jejího zástupce v soudním řízení pak označil společnost C.A.I.S. architekti, s. r. o., která však nikdy k takovému zastupování zmocněna nebyla; ve spisu ostatně žádná plná moc založena není, a proto není zřejmé, z čeho městský soud takové oprávnění dovodil. Společností C.A.I.S. architekti, s. r. o., nicméně byla informována o vynesení rozsudku, který jí byl na její žádost následně doručen. Městský soud tímto postupem osobě zúčastněné na řízení upřel možnost předkládat v řízení věcné i procesní argumenty, eventuelně dosáhnout dohody s navrhovatelkou a docílit případně zpětvzetí návrhu. Tím porušil její právo na spravedlivý proces a zatížil tedy řízení vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s.].

Podle osoby zúčastněné na řízení dále městský soud nesprávně posoudil otázku aktivní procesní legitimace navrhovatelky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Ve shodě s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 Ao 3/2008 - 27, zastává názor, že k meritornímu návrhu nepostačí pouhé tvrzení o nedodržení stanoveného procesního postupu předcházejícího vydání opatření obecné povahy, není-li spojeno s domnělým zásahem do právní sféry navrhovatelky. V této souvislosti se dále vyjadřuje k jednotlivým tvrzeným dopadům projektu do právní sféry navrhovatelky, které označuje za ničím nepodložené. Předně upozorňuje, že nemovitost navrhovatelky je od projektu vzdálena cca 100 m a navíc

pokračování

je oddělena sousedními pozemky (parc. č. 4400/318 a 4400/319 v k. ú. Modřany) i blokem čtyřpodlažních domů; nesousedí tedy s pozemky dotčenými úpravou územního plánu, ani se nenachází v jejich těsné blízkosti. Zvýšení koeficientu míry využití území proto nebude mít na nemovitost navrhovatelky žádný dopad. Pokud jde o namítané zamezení provětrávání stávajícího rezidenčního území, nelze přehlédnout, že dodržení požadavků na provětrávání a klima v území je posuzováno teprve v územním řízení (v procesu EIA), v němž navrhovatelka dostane plnou příležitost k uplatnění svých námitek. Co se týče namítaného přetížení obytného území, z návrhu nijak nevyplývá, o jaké přetížení se má jednat. Doprava k pozemkům, které jsou předmětem úpravy územního plánu, bude probíhat po ulici Generála Šišky, která je rovnoběžná s ulicí Vazovovou. I pokud by osoba zúčastněná na řízení v krajním případě připustila, že doprava bude probíhat částečně i ulicí Vazovovou, nemovitosti navrhovatelky se, díky tvaru ulice Vazovova, nijak nedotkne. Navíc úprava územního plánu nijak nesouvisí se zvýšením dopravní zátěže, eventuelně s nedostatkem občanské vybavenosti; řešení obojího je opět předmětem územního řízení. Uvádí-li dále navrhovatelka, že v důsledku úpravy územního plánu vznikne v daném území nežádoucí místní dominanta, osoba zúčastněná na řízení namítá, že sama navrhovatelka bydlí v budově, která má více nadzemních podlaží, než má mít plánovaný bytový dům, nadto poblíž její nemovitosti sousedí dva bytové domy dokonce o dvanácti nadzemních podlažích. Projekt není způsobilý ani omezit výhled navrhovatelky, neboť ten směřuje primárně na protilehlý dům Vazovova 13; omezení výhledu by mohlo být relevantní maximálně pro obyvatele domů Vazovova 2 a 5, kteří však úpravu územního plánu, respektive projekt, nenapadají. Co se týče údajného omezení „užitelnosti“, navrhovatelka nikdy nemohla legitimně očekávat, že ke změně územního plánu nedojde, neboť jsou-li okolní pozemky vymezeny jako obytné plochy s koeficientem „C“, předpokládá se nárůst výstavby obytných domů a s ním související emise i změna okolní krajiny. Úprava koeficientu využití území proto nemá vliv na intenzitu dopravní obsluhy či zahuštění zástavby, neboť k nim bude docházet i bez úpravy územního plánu. Taktéž dopad na obvyklou tržní cenu nebo pronajimatelnost nemovitosti navrhovatelky je více než hypotetický, neboť novou výstavbou může dojít naopak ke zhodnocení předmětné lokality. Konečně, tvrdí-li navrhovatelka, že je povinna strpět realizaci projektu, a podporuje-li ji v tomto náhledu městský soud (hovoří-li o „*veřejném subjektivním právu navrhovatelky na zákaz výstavby v okolí 100 m od její nemovitosti*“), pak je jejich přístup k věci nesprávný. Osoba zúčastněná na řízení též realizuje své vlastnické právo a právo podnikat na svých pozemcích v souladu s veřejnoprávními předpisy a těmto právům by mělo ustoupit právo navrhovatelky na ingerenci do nich.

Dále osoba zúčastněná na řízení uvádí, že městský soud aplikoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 - 116, retroaktivně, přestože jediný přijatelný výklad tohoto usnesení je ten s účinky *ex nunc*. V této souvislosti nejprve zrekapitulovala dosavadní rozhodovací praxi, představovanou zejména rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 - 93, a ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 - 43, a upozornila, že v důsledku vydání usnesení ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 - 116, by mohly být rušeny úpravy a změny územních plánů přijaté i tři roky zpětně. Judikatura obecně není formálním pramenem práva, jakkoli představuje jeho významný zdroj tím, že ovlivňuje rozhodování nižších soudů. Nerespektování ustálené judikatury se proto dostává do rozporu s principem právní jistoty, předvídatelnosti a legitimního očekávání. Rozpory s výše uvedenými principy spatřuje osoba zúčastněná na řízení právě ve shora popsaném zásadním názorovém obratu a vnímá jej jako jev vysoce nežádoucí (zde odkázala na nálezy ze dne 4. 9. 2008, sp. zn. III. ÚS 613/06, ze dne 20. 6. 2007, sp. zn. III. ÚS 117/07, a ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. II. ÚS 635/09). Připomíná, že Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 6. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 11/02, zformuloval několik obecných principů pro důvodnost změny právního názoru soudů nejvyšší instance, kterými jsou změna sociálních a ekonomických poměrů či kulturních představ společnosti, případně změna či posun právního prostředí. Apeloval na soudy, aby ke změně judikatury

přístupovaly zdrženlivě, s důkladným odůvodněním takového odklonu (například náleze ze dne 22. 12. 2010, sp. zn. III. ÚS 1275/10). Nejvyšší správní soud však ve svém usnesení ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116, neobjasnil, z čeho diametrální změna konstantní judikatury (srovnatelná s novelizací zákona) vyvěrala; osoba zúčastněná na řízení se domnívá, že žádný takový kvalifikovaný důvod nenastal. Co se dále týče temporálních účinků soudních rozhodnutí, k těm se Nejvyšší správní soud rovněž vyjádřil, a to v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 6 As 7/2005 - 97, v němž se uvádí, že úkolem soudní judikatury je řešení konkrétních sporů, které je již ze samotné povahy věci zaměřeno do minulosti a ke konkrétní kauze. Ze všech výše uvedených důvodů se osoba zúčastněná na řízení domnívá, že městský soud měl k usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116, přihlížet pouze v těch případech, kdy k úpravě směrné části územního plánu došlo až po vydání předmětného usnesení. Osoba zúčastněná na řízení opět připomíná, že do realizace projektu investovala finanční prostředky v hodnotě cca 35 mil. Kč s vědomím, že úprava územního plánu byla v souladu s právním řádem (§ 188 odst. 3 stavebního zákona, čl. 11 odst. 1 a čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), metodickým pokynem k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, metodickým doporučením Ministerstva pro místní rozvoj a konstantní judikaturou dvou senátů Nejvyššího správního soudu.

Osoba zúčastněná na řízení konečně namítá, že závěry usnesení ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116, nebyly na souzenou věc aplikovatelné. Žádá proto Nejvyšší správní soud, aby revidoval závěry, které v citovaném usnesení přijal, a aby podal takovou interpretaci, která bude souladná s ústavními právy stěžovatele a dalších osob. Primárním smyslem citovaného usnesení totiž bylo pouze zajistit vlastníkům nemovitostí určitá procesní práva; nesprávná interpretace tohoto usnesení by však mohla vést ve svých důsledcích k tomu, že by se z nezávazných (směrných) regulativů staly regulativy závazné. Opíraje se o odlišné stanovisko soudce JUDr. Karla Šimky osoba zúčastněná na řízení upozorňuje, že se předmětné usnesení rozšířeného senátu nevypořádalo s otázkou, co vůbec „*směrná část územního plánu*“ je a k čemu slouží. Povahu směrné části nelze interpretovat pouze izolovaně z § 29 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon z roku 1976*“), respektive z § 18 vyhlášky č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, ale je třeba ji chápat v kontextu nástrojů územního plánování (územní prognóza nebo územní studie). I když je územní studie nezávazným podkladem, není podkladem opominutelným; odchýlení od ní je třeba v územním rozhodnutí náležitě zdůvodnit. Z tohoto důvodu také osoba zúčastněná na řízení, jakožto vlastník pozemků, na nichž má být výstavba realizována, nejprve žádala o úpravu regulativu ve směrné části územního plánu. Osoba zúčastněná na řízení dále uvádí, že územní prognóza podle přílohy č. 3 (nyní již zrušené) vyhlášky č. 84/1976 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, definovala nejvhodnější postup výstavby v území a výslovně stanovila, že územní plány ve směrné části obsahují „*návrh řešení územního plánu*“, jehož součástí byly mj. směrné regulativy typu „*kód využití území*“, a návrh řešení plánovaného vývoje bytového fondu a občanského vybavení. Pozdější vyhláška č. 131/1998 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, již takto podrobný popis neobsahovala, přesto praxe setrvala na tom, že se do územních plánů tyto nezávazné prognózní úvahy dále zahrnovaly. Klíčové nicméně je, že úmyslem samosprávy nebylo přijímat regulativy obsažené ve směrné části územních plánů jako závazné, naopak se jednalo jen o „*měkce*“ závazné úvahy. Stavební zákon z roku 1976 rovněž nepřikazoval, aby územní plány povinně obsahovaly pro všechna území regulativy jako koeficient podlažní plochy nebo kód míry využití území; úmyslem hlavního města Prahy tak nebylo přijmout směrné regulativy územního plánu jako závazné. I kdyby tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nezávazné (směrné) zakotvení takových regulativů nebylo možné, znamenalo by to pouze, že tyto regulativy nemají účinky, nikoli, že jsou závazné. Městským soudem zvolená interpretace usnesení rozšířeného senátu

pokračování

ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116, proto zasahuje do práva na samosprávu hlavního města Prahy, a rovněž zužuje možnost účastníků, kteří při změně/úpravě územního plánu vycházeli v dobré víře z ustálené interpretace zákonů, uplatnit jejich subjektivní práva v soudních řízeních. Dobrá víra přitom dopadá nejen na proces změny regulativu, ale i na názor, že směrná část územního plánu není závazná a nijak jej neomezuje; tento účinek připouští odlišné stanovisko soudce JUDr. Karla Šimky, v němž se uvádí, že usnesení rozšířeného senátu připouští se zpětnými účinky vznik „*závazné regulace omezující vlastnické právo tím, že za závazné má pravidlo chování, které tím, kdo jej stanovil, jako závazné nebylo míněno, neb jím bylo vědomě umístěno do směrné, a tedy nezávazné (...) části územního plánu.*“. Ze všech výše uvedených důvodů tedy osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

Navrhovatelka zaslala zdejšímu soudu své vyjádření ke kasační stížnosti odpůrce. Trvá na své aktivní procesní legitimaci ve smyslu usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, neboť její nemovitost sousedí s územím regulovaným územním plánem a vlivy výstavby na tomto území mohou vést k významnému snížení hodnoty jejího majetku. Nesouhlasí rovněž s námitkou, že by byl její návrh podán opožděně, či dokonce s šikanózními úmysly; poukazuje přitom na neúspěšná jednání se stavebníkem, která měla vést ke smírnému řešení sporu. Pokud jde o namítanou retroaktivní aplikaci usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116, má za to, že v souvislosti s judikaturou a jejími účinky se jako vhodnější jeví pojem „*retrospektiva*“. Judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu se nicméně ustálila na přístupu tzv. „*incidentní retrospektivy*“, kterou lze definovat tak, že nový právní názor lze aplikovat do minulosti, ale jsou vyloučeny mimořádné opravné prostředky proti pravomocným rozhodnutím, pokud by byly podány jen z důvodu změny ustálené rozhodovací praxe.

Na vyjádření navrhovatelky zareagovala osoba zúčastněná na řízení tvrzením, že ani sama, ani prostřednictvím jakéhokoli zmocněného zástupce s navrhovatelkou o smírném řešení předmětné věci nejednala; ze strany navrhovatelky či jejího zástupce nebyla ani nijak kontaktována. Osoba zúčastněná na řízení se proto ztotožňuje s tvrzením odpůrce, že zájem navrhovatelky na zrušení změny územního plánu má šikanózní charakter.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 3, věty před středníkem s. ř. s., a § 109 odst. 4, věty před středníkem s. ř. s., a ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnosti jsou důvodné.

Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve výhradami obou stěžovatelů ke způsobu posouzení aktivní legitimace navrhovatelky. Tvrzení, že navrhovatelka v návrhu dostatečně nekonkretizovala svá subjektivní práva, do nichž měla úprava územního plánu ve svém důsledku zasáhnout, respektive že neuvedla dostatečně přesvědčivé důvody pro tato svá tvrzení, lze přisvědčit. Nelze přehlédnout, že v tomto směru byla argumentace navrhovatelky dosti kusá, neboť pouze namítala možné zkrácení svého (blíže ovšem nespecifikovaného) vlastnického práva tím, že provedená úprava otevírá reálnou možnost realizace výše zmiňovaného bytového komplexu, s čímž by bylo spojeno zhoršení provětrávání stávajícího území, respektive jeho celkové nepřiměřené zatížení; zmiňovala též možný vznik nežádoucí (výškové) dominanty a negativní dopady na cenu okolních nemovitostí. Městský soud přitom tato značně nekonkrétní tvrzení navrhovatelky nejen nepodrobil žádnému kritickému zhodnocení, ale též apodikticky dovodil, že ona dotčená majetková práva navrhovatelky představuje její vlastnictví bytové

jednotky v domě č. p. 3212 (včetně spoluvlastnictví částí bytového domu, respektive parcel, na nichž se dům nachází). Omezil se přitom jen na konstatování, že nemovitosti dotčené úpravou územního plánu se nacházejí „v těsné blízkosti“ zmiňovaného bytového domu, který „je obkroužen zelení parc. č. 4400/17 v majetku hl. m. Prahy, které potom bezprostředně souvisí s pozemkem parc. č. 440/583, na něž navazují pozemky parc. č. 4423/5 a 4423/9.“ Tato tvrzení městského soudu jsou ovšem poněkud zavádějící, neboť nahlédnutím do katastrální mapy (z níž měl městský soud také vycházet) je zřejmé, že řešená lokalita se nachází ve své nejbližší části skutečně zhruba 100 m od domu č. p. 3212 a v převážné části mimo přímý pohled z tohoto domu, jak namítá osoba zúčastněná na řízení.

Judikatura, na kterou osoba zúčastněná v této souvislosti poukazuje, spojující aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územně plánovací dokumentace s povinností navrhovatele plausibilně tvrdit a zdůvodnit, že (budoucí) zásah do sféry jeho hmotných práv je na podkladě tohoto opatření minimálně pravděpodobný, přitom obстоjí i ve světle judikatury recentní. Je třeba připomenout, že i nadále platí názor vyslovený rozšířeným senátem zdejšího soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publikovaném pod č. 1910/2009 Sb. NSS, dle kterého aktivní legitimace svědčí v těchto typových případech primárně osobě, „*kteřá má přímý a nezprostředkovaný vztah ke nějaké části území, které je územním plánem regulováno*“; tedy vlastníkům nemovitostí, jichž se změna územně plánovací dokumentace přímo týká. Pouze „*[v]ýjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo ke takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo ke nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou ke významnému snížení hodnoty jeho majetku*“.

Optikou povahy výhrad navrhovatelky lze tedy závěry městského soudu o reálné hrozbě zásahu do jejího vlastnického práva považovat minimálně za předčasné a ve svém důsledku za nepřezkoumatelné, a to zejména v kontextu námitek osoby zúčastněné na řízení, jejichž uplatnění nebylo chybným procesním postupem městského soudu (viz dále) umožněno. Lze tak uzavřít, že kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je naplněn.

Na druhém místě považuje Nejvyšší správní soud za nutné se vyjádřit k obsahově shodné stížnostní argumentaci odpůrce a osoby zúčastněné na řízení, která spočívá v námitce nepřipustně retrospektivní aplikaci závěrů rozšířeného senátu zdejšího soudu (usnesení ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116), vztahujících se k územním plánům a jejich změnám. Stěžejní otázkou je, zda lze aplikovat právní názor vyslovený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu i na ta opatření obecné povahy, která byla přijata (změněna) před vydáním tohoto usnesení. K této otázce se zdejší soud opakovaně vyjádřil v tom směru, že právní normy, aby mohly plnit svou regulatorní funkci, musí být často formulovány jen velmi obecným způsobem, a je proto na soudech, aby v případech, kdy není výklad právní normy *prima facie* zcela zřejmý, autoritativně stanovily, jak má být daná norma vykládána. Přitom platí, že takto zaujatý výklad nepůsobí pouze prospektivně, tj. do budoucna, ale lze jej aplikovat také ve všech aktuálně probíhajících řízeních (hovoří se o tzv. „incidentní retrospektivitě působení judikatury“). Jakkoli tedy mají právní závěry vrcholných soudních instancí dopady do řízení, která ještě skončena nejsou, nemohou vyvolat možnost opětovného otevření těch případů, které již byly pravomocně ukončeny. Například v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 9 Afs 81/2010 – 180, Nejvyšší správní soud s odkazem na právní doktrínu vyslovil, že: „*[d]ůležitou a související otázkou je problém časové působnosti nově vysloveného právního názoru, tedy zda má nový právní názor vyslovený v novém rozhodnutí účinky retrospektivní*

pokračování

nebo prospektivní. Je nepochybné, že v českém systému existuje v zásadě pouze incidentní retrospektiva, tedy aplikace nové soudem utvořené (dotvořené) normy na všechny kauzy aktuálně před soudy probíhající, stejně jako na všechny žaloby podané po dni vynesení nového právního názoru. Incidentní retrospektiva současně vylučuje mimořádné opravné prostředky typu obnovy řízení proti pravomocným rozhodnutím jen z důvodu změny judikatury, a to jak v řízení před obecnými soudy, tak v řízení správním.“

Nejvyšší správní soud na okraj dodává, že ani v nejmenším nepochybuje o tom, že pojmu *index podlažních ploch* (užitému v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 - 116) odpovídá termín *kód využití území*, používaný v Územním plánu hlavního města Prahy. Uvedenou problematiku totiž v poslední době řešil hned několikrát, a to například v rozsudku ze dne 5. 3. 2015, č. j. 3 As 153/2014 - 78, nebo v rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 4 As 130/2014 - 73. V nich uvedl, že změna *kódu míry využití území*, která byla v dané věci provedena ve směrné části územního plánu hl. m. Prahy, má věcně obdobné důsledky jako změna *indexu podlažní plochy*. Městský soud proto v napadeném rozsudku správně konstatoval, že závěry učiněné Nejvyšším správním soudem pro pojem *index podlažní plochy* lze bez zbytku vztáhnout i na regulativ „*kód využití území*“ tak, jak je vymezen v územním plánu hlavního města Prahy, a materiální podobnost mezi „*indexem podlažních ploch*“ a „*kódem využití území*“ vyhodnotil správně. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy naplněn není.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou osoby zúčastněné na řízení, která poukazuje na fakt, že ji městský soud sice v záhlaví svého rozsudku jako osobu zúčastněnou na řízení označil, nicméně v průběhu soudního řízení s ní v tomto procesním postavení vůbec nejednal; nadto rozsudek nebyl zaslán jí, ale společnosti C.A.I.S. architekti, s. r. o., ačkoli tato společnost k jejímu zastupování zplnomocněna nebyla, a to ani k pouhému přebírání písemností. Dovolává se proto existence kasačního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (existence takové vady řízení před městským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé), i důvodu vyplývajícího z ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (tedy zmatečnosti řízení před městským soudem).

Především je třeba uvést, že výše uvedená námitka nemůže založit zmatečnost řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť v citovaném ustanovení je zmatečnost definována jako případy, kdy chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Šířeji pojatá definice zmatečnosti řízení, podávající se z ustanovení § 229 občanského soudního řádu (zahrnující i případy, kdy došlo k porušení práv účastníků řízení jednat před soudem), zde nemá místa, neboť úpravu plynoucí ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze považovat za komplexní a přiměřené užití občanského soudního řádu (postupem dle ustanovení § 64 s. ř. s.) tak nepřipadá v úvahu.

Výše uvedený závěr vychází z premisy, že procesní pochybení, na které poukazuje osoba zúčastněná na řízení, nemůže představovat nedostatek *podmínky řízení* před krajským soudem, tedy jednu z modalit podřaditelných pod kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Situaci, kdy je účastníku řízení upřeno řádné uplatňování jeho procesních práv, je nutno odlišovat od nedostatku jeho způsobilosti být účastníkem řízení, či procesní nezpůsobilosti, coby podmínek řízení na straně účastníků; uvedený závěr platí přiměřeně i pro specifický okruh osob, jimž je přiznáno právo účastnit se řízení ve správním soudnictví, nikoli však v postavení jeho účastníků (srov. § 33 odst. 1 s. ř. s.), ale tzv. osob zúčastněných na řízení (§ 34 s. ř. s.).

Namítané pochybení městského soudu, spočívající v tom, že společnosti BLOOMING, s. r. o. v řízení o žalobě zcela upřel práva vyplývající z její procesní pozice osoby zúčastněné

na řízení a nadto že rozhodnutí ve věci samé zaslal jejímu domnělému zástupci, proto Nejvyšší správní soud subsumoval pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a nahlížel na ně jako na tvrzenou *jinou vadu řízení*, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Co se týče samotné důvodnosti této kasační námitky, z ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že osobami zúčastněnými na řízení se rozumí osoby, *kteřé byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.*

Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že společnost BLOOMING, s. r. o., splňuje v dané věci materiální podmínku pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť městským soudem posuzovaná úprava územního plánu byla iniciována právě touto společností, která zamýšlela realizovat výstavbu bytového domu, což stávající regulativy územního plánu neumožňovaly. Této žádosti bylo odpůrcem vyhověno; není tedy pochyb o tom, že případné zrušení takto provedené změny územního plánu by přímo negativně zasáhlo do práv uvedené společnosti, která je vlastníkem nemovitostí řešených touto změnou.

Kromě splnění materiální podmínky účastenství na řízení musí ovšem potenciální zúčastněná osoba splnit i podmínku formální (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190), a sice přihlásit se ve stanovené lhůtě do řízení v tomto procesním postavení. Podle § 101b odst. 4 s. ř. s. platí, že při přezkoumání opatření obecné povahy se ustanovení § 34, s výjimkou odstavce 2 věty první a odst. 4, a § 76 s. ř. s. použijí přiměřeně. V řízení o přezkoumání opatření obecné povahy tedy neplatí obecné pravidlo, dle kterého je návrhovač povinen v návrhu označit v úvahu přicházející osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy (§ 34 odst. 2 věta první s. ř. s.). Návrhovatele tedy netíží povinnost zjišťovat okruh potenciálních zúčastněných osob; je to naopak výlučně správní soud, kdo v tomto směru musí vyvinout potřebnou aktivitu a pro daný konkrétní případ vyšetřit, která osoba mohla být přímo dotčena ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného opatření obecné povahy, eventuelně která by mohla být dotčena jeho zrušením.

Postup soudu při zjišťování okruhu osob zúčastněných na řízení upravuje § 34 odst. 2 věta druhá až čtvrtá s. ř. s. Podle nich předseda senátu tyto v úvahu přicházející osoby zúčastněné na řízení vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučů o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba.

Z předloženého soudního spisu vyplývá, že městský soud od podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy žádné procesní kroky ve smyslu výše citovaných ustanovení s. ř. s. nečinil. Ve spisu není založen žádný dokument (přípis), kterým by byly nějaké osoby, jako potenciální osoby zúčastněné, osloveny a informovány o probíhajícím řízení; logicky tak nemohly být ani poučeny o právech s tímto postavením spojených (z nichž je jen část zakotvena přímo v citovaném § 34 odst. 3 s. ř. s.), či vyzvány, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřily k tomu, zda vůbec budou práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Ani v záhlavích různých přípisů či usnesení, které městský soud adresoval účastníkům řízení, ani v pokynech soudce či jeho asistenta soudní kanceláři, žádná osoba zúčastněná na řízení nefiguruje. První zmínka o osobě zúčastněné na řízení se objevuje až ve zkráceném vyhotovení rozsudku a poté v jeho originále; v nich je v tomto procesním postavení uvedena právě společnost BLOOMING, s. r. o., údajně zastoupená společností C.A.I.S. architekti, s. r. o., jakožto zpracovatelem projektu bytového domu Vazovova. Tomuto (údajnému) zástupci byl také podle pokynu soudce doručen stejnopis rozsudku.

pokračování

Lze tedy shrnout, že v předloženém soudním spisu zcela absentují nejen procesní kroky ke stanovení okruhu osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. (s přihlédnutím k § 101b s. ř. s.), ale rovněž jakékoli indicie, s jejichž pomocí by bylo možné nalézt odpověď na otázku, proč městský soud nakonec označil v napadeném rozsudku za osobu zúčastněnou na řízení právě společnost BLOOMING, s. r. o., ač s ní v odpovídajícím procesním režimu nejednal.

Jelikož Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že společnost BLOOMING, s. r. o., splňuje v dané věci materiální podmínku pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení, pak postup městského soudu, který ji toto postavení přiznal teprve při vydání rozsudku (nadto jí ani tento rozsudek nebyl doručován přímo, ale prostřednictvím domnělého zástupce), měl za následek, že tato osoba byla zbavena možnosti uplatnit v řízení práva uvedená v § 34 odst. 3 věty první s. ř. s., i další práva uvedená na jiných místech tohoto zákona (například v § 49 odst. 5 či v § 60 odst. 5 s. ř. s.), či dovozená judikaturou (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 41/2009 - 145). Tato skutečnost zakládá závažnou procesní vadu, která nepochybně mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé (srov. obdobně například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68). Nelze totiž *a priori* vyloučit, že osoba zúčastněná na řízení může v průběhu řízení před krajským (městským) soudem uplatnit takovou argumentaci, která by vedla k vydání rozhodnutí v jiné podobě (za daného stavu věci by šlo minimálně o námitky zpochybňující aktivní legitimaci navrhovatelky, jak bylo již popsáno výše).

Lze tedy přisvědčit názoru osoby zúčastněné na řízení, že také shora popsaný procesní postup městského soudu naplňuje kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

V dalším průběhu řízení přikročí městský soud primárně k řádnému zjištění okruhu osob zúčastněných na řízení, ve smyslu § 34 s. ř. s., ve spojení s § 101b téhož zákona, a takto případně zjištěným osobám dá plnou příležitost uplatnit veškerá procesní práva, která jim v soudním řízení správním náleží. Dále se bude optikou právního názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, zabývat otázkou aktivní legitimace navrhovatelky. Tento právní názor je pro Městský soud v Praze závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu